

ESTOTE BENEDICTI

občasník samporských benediktínov — 19. číslo — Veľká noc 2017

VERÍM
V JEDNÉHO
PÁNA JEŽIŠA KRISTA

...ZA NÁS BOL UKRIŽOVANÝ
...BOL UMUČENÝ A POCHOVANÝ,

ALE TRETIEHO DŇA **VSTAL Z MŔTVYCH**

PODLA SVÄTÉHO PÍSMA

(porov. Nicejsko-Carihradské vyznanie viery)

Prianie

*Ešte totiž nechápali Písmo,
že má vstať z mŕtvych.
(Jn 20, 10)*

Ako pochopiť, že vstal z mŕtvych?

*Vzal chlieb a dobrorečil,
Lámal ho a podával im ho.
Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho.
(Lk 24, 30n)*

Nech skutočnosť zmŕtvychvstania Pána Krista
prenikne do našich životov,
aby sme naplnení mocou lásky našli Kristov pokoj, radosť
a svedčili, že On je živý!

Prajeme Vám milostiplné sviatočné chvíle a Veľkonočná nádej
nech je nespochybniteľná v každej chvíli Vášho života.

benediktíni

Veľká noc, 2017 — Kláštor Premenenia Pána, Sampor

Editorial

Znovu sa naplnil „občas“ a sme tu s naším (máme nádej, že i Vaším) ESTOTE BENEDICTI. Otec prior Vladimír sa ma často pýta: „Ako stojíš s Estote? Čím ti môžem pomôcť?“ Od nového roku dával viaceré duchovné cvičenia, a tak na príspevky do Občasníka akosi nezostávalo času. Keď sa však vrátil z posledných duchovných cvičení, ktoré dával v Dolnom Smokovci, tak mi hovoril, že mnohí si pýtajú text „Žiznim“. Navrhol, že by to mohol byť vhodný darček pre našich čitateľov.

Tu je úvodné slovo otca Vladimíra:

„Žiznim. Matka Tereza práve toto urobila základom svojej služby lásky, čo vystihuje aj nápis v kaplnkách jej sestier. K tomu ju motivovalo stretnutie s chudobným, ktorý k nej vystieral ruku a prosil o almužnu. A ona zrazu v chudobnom videla Ježiša a za jeho prosbou Ježišovo volanie z križa. To dalo podnet k jednej veľmi pôsobivej meditácii, v ktorej akoby sa smädný Ježiš stále prihovárал nám – mne. Vyznáva sa zo svojej lásky a túžby, ale zároveň očakáva našu odpoveď. Započítajme sa do Ježišovho hlasu.“ (Text celej meditácie nájdete na priloženej skladačke.)

V občasníku okrem informácií nájdete „beletriu a básne“, ktoré oslovujú skôr srdce a inšpirujú k jeho premene.

Obohacujúce čítanie a meditovanie Vám praje *redakcia*

Ježišova smrť na kríži bola i zostáva pre ľudí veľkým tajomstvom. Ukrutná a potupná smrť určená v rímskej ríši pre politických buričov a najhorších zločincov sa pre kresťanov stala činom záchrany človeka, dielom spásy. Pochopiť, prijať a ohlasovať tento paradox Ježišovho kríža patrí k tým najťažším, no zároveň najpodstatnejším prvkom bytia kresťanom. Píše o tom i apoštol Pavol v 1. liste Korinťanom: „*Lebo slovo kríža je bláznovstvom pre tých, čo idú do záhuby, ale pre tých, čo sú na ceste spásy, teda pre nás, je Božou mocou. [...] My však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolanych... Krista - Božiu moc a Božiu múdrosť*“ (1 Kor 1,18,24-25). Ježišova smrť na kríži bola v skutočnosti víťazstvom nad smrťou a pre ľudí darom života. Tento fakt je nepochybne súčasťou evanjeliového posolstva. Evanjelista Matúš ho vyjadruje sugestívnym rozprávaním, ako v momente Ježišovej smrti, „*otvorili sa hroby a mnohé telá zosnulých svätých vstali z mŕtvych. Vysli z hrobou...*“ (Mt 27,52-53)“. Ján evanjelista zas túto pravdu obsiahol v známej vete, „*veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život*“ (Jn 3,16). Ako však vnímať nástroj trestu smrti, ktorým bol kríž, ako prostriedok Božieho života? V starovekej a stredovekej kresťanskej teológii a ikonografii sa odpoveď na túto neľahkú otázku našla v obraze dreva kríža ako stromu života. Podľa starobylej tradície, založenej na rozprávaní niektorých apokryfov (*Apokalypsa Mojžiša; Evanjelium Nikodéma; Život Adama a Evy*) bol kríž vyhotovený z dreva stromu, ktorý

vyrástol na hrobe praotca Adama. Na tomto mieste, ktoré poznáme ako Golgota, zasadil syn Adama Set semienko z plodu stromu poznania. Keď bol potom z dreva tohto stromu vyhotovený kríž, naplnil sa podľa tejto legendy plán Božej prozreteľnosti a dielo satana bolo porazené jeho vlastnou zbraňou. Pre Adamovu neposlušnosť plod stromu poznania priniesol utrpenie a smrť, no Ježišova smrť tento strom premieňa na nástroj života. V tom spočíva veľkonočné tajomstvo, Kristus premieňa zánik, bôľ, prehru na nový počiatok a nádej. To platí pre každého človeka, pretože podľa jedného stredovekého teologického poňatia, plodom kríža – stromu života je každý človek so svojim životom.

Branislav Kluska

Foto: Kríž - strom života, v bazilike sv. Jakuba v meste Toruń.

Aké bude toto storočie?

Otázka, ktorá je v nadpise, prišla mi na myseľ hneď po prečítaní básne. Autor poeticky charakterizuje uplynulé roky tohto storočia a pozitívne to veru nepôsobí. Možno nás vyjadrenie básnika až desí. Uplynula len necelá 1/6 z tohto storočia. Na skutočnú odpoveď si ešte budeme musieť „počkať“. Stále máme ešte až 5/6 storočia pred sebou. A aké naozaj storočie bude je aj v našej moci.

Veľmi rýchlo ľudia po Veľkom jubileu roku 2000 zabudli na slová dnes už svätého pápeža Jána Pavla II. V apoštolskom liste „Na začiatku nového tisícročia“ nám radil: „Znovu začať u Krista“.

To, ako sa naplnili uplynulé roky tohto storočia, svedčí, že sa často nezačínalo s Kristom... V dejinách už jedno čierne storočie bolo, nedopusťme, aby sa znova opakovalo. Usilujme sa, aby konečná báseň o storočí, v ktorom žijeme bola nádherná.

Návod si môžeme vziať i zo slov básnika: „Len láska a vernosť premení život na večnú poéziu“ (Novalis). Na poéziu, ktorá prachom nezapadne, ktorú „neničí ani mol ani hrdza“.

o. františek OSB

21. storočie

Nedokonalosť tohto sveta mučí
nič nové vás nenaučí.

Oči hľadajú, nevidia nič
srdce káže krásu, či gýč.

Pretváarka je naším krédom
ústa mazať cudzím medom.

Nevídať ľudí pri pomoci
báť sa chodiť po ulici.

Mať strach zo seba samého
nehájiť záujmy druhého.

Byť otrokom spoločnosti
každému byť proti srsti.

Brať do úst cudzie slová
opakovať to stále znova,

aký je tento svet úžasný
neslaný ani nemastný.

Každému sa v ňom dobre žije
znovu mi klamstvo do očí bije.

Kde je pomoc bez peňazí?
Na chrbte ma z toho mrazí.

Ľudí je tisícok okolo
na chvíľu sa mi zazdalo,

že stojím v dave sám
podlieham panike a hrám,

že raz budem ako vy
žiť v klude a bez obavy.

Nieкто to za nás, neboj zmení
to hovoríte vy, ale tak to neni.

Ja zmením vodu na víno
a život premením na kino,

to bude zrkadlo vašej duše,
to bude voda vašej súše.

Uvidíte sa v jasnom svetle
bez pozlátká prvýkrát

tomu verte na stokrát...

Mám temer 96 rokov a veľmi sa teším na večnosť, veď budem Boha vidieť ako nás miluje...

Ladislav Záborský

Dovidenia v nebi

Na Zjavenie Pána bola treskúca zima, v ktorej sa všetko triaslo. Spolu s bratom Mariánom sme cestovali do Martina. Pripojili sme sa k mnohým, ktorí sa prišli rozlúčiť s akademickým maliarom majstrom Ladislavom Záborským.

Otec biskup Tomáš v rozlúčkovej reči pripomenul:

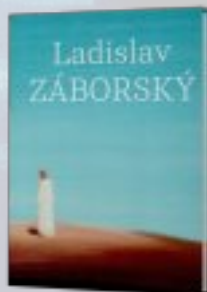
"Svojím dielom pozýval tam, kde Boh prebýva. Cenné na tom všetkom je práve to, že cez kontempláciu krásy vesmíru, krásy stvorenia, krásy života, krásy ľudského bytia, krásy Evanjelia a krásy diela Ježiša Krista i Jeho samého, on sám tvoril krásu. Krása, ktorá ho nielen fascinovala, ale aj celým jeho životom ho viedla tam, kde Boh, prameň krásy prebýva. Cez krásu doputoval k večnej Kráse.

Posolstvo dnešného sviatku, ako aj posolstvo pána Záborského, môžeme vyjadriť aj týmito slovami: Budíte znakom krásy, ktorá pozýva na cestu k Bohu. A to nielen vy, ktorí máte talent zjavovať umeleckú krásu, ale vy všetci, lebo každý z vás môže zjavovať krásu a dobro lásky, cez ktoré pomáhame iným na ceste k Bohu."

Hoci bola veľká zima aj cestou späť, v srdciach sme mali hrejivé presvedčenie, že sme sa lúčili s človekom, ktorý život prežil tak, ako mal...

o. františek OSB

S dielom akad. maliara Ladislava Záborského sa môžete zoznámiť aj prostredníctvom rovnomennej knihy, ktorá vyšla v roku 2016 v Studiu Lux (ISBN 978-80-968615-4-5)

Každému je zrejmy význam výrazov v nadpise. Zároveň si uvedomujeme ako sa zväčšujú ťažkosti pri slabnúcim zraku. Vďaka telesnému zraku sa môžeme bezpečne pohybovať a orientovať. Pre človeka sú však oveľa dôležitejšie „oči duše a uši srdca“.

Pozorne sa „pozerať“ na nasledujúce riadky, ktorými nás chce sv. biskup Teofil pri- viesť nielen k počúvaniu, ale i poslúchaniu:

Ak povieš: Ukáž mi svojho Boha, po- viem ti: Ukáž mi svojho človeka a ja ti ukážem svojho Boha. Ukáž, či oči tvo- jej duše vidia a uši tvojho srdca počú- jú.

Lebo ako tí, čo vidia telesnými očami, vnímajú, čo sa deje v tomto pozem- skom živote, a zisťujú, čo sa od čoho líši, ako svetlo a tma, biele a čierne, mrzké a pôvabné, lадné a neohrabané, primerané a zveličené, nadmerné a okyptené — a to isté treba povedať, aj čo sa týka sluchu, o prenikavých, hlbokých alebo príjemných zvukoch —, tak je to aj s ušami srdca a očami duše, aby mohli vidieť Boha.

Boha vidia tí, ktorí ho vidieť môžu, tí, čo majú duchovné oči otvorené. Všet- ci majú oči, ale niektorí ich majú zakalené a nevidia svetlo slnka. Ale ak slepí nevidia svetlo, to ešte neznamená, že slnko nesvieti; slepí to musia pripísať sebe a svojim očiam. Tak máš aj ty oči svojej duše zakalené svoji- mi hriechmi a zlými skutka- mi.

Duša človeka má byť čistá ako vyleš- tené zrkadlo. Ak nasadá na zrkadlo hr- dza, človek si v ňom nemôže vidieť tvár. Tak ani človek, ktorý má v sebe hriech, nemôže vidieť Boha.

Ale ak chceš, môžeš ozdraviť. Zver sa lekárovi a on sníme belmo z očí tvojej duše i srdca. Kto je to ten lekár? Boh, ktorý lieči a oživuje Slovom a múd- rosťou. Boh všetko stvoril Slovom a múdrosťou: veď „jeho slovom po- vstali nebesia a dychom jeho úst všet- ky ich voje“. Jeho múdrosť je nesmierna. Boh s múdrosťou položil základy zeme, s rozvahou pripravil nebesia, jeho myšlienkou sa rozovrelí priepasti a oblaky kropili rosu.

Ak toto pochopíš, človeče, a budeš čisto, sväto a spravodlivo žiť, môžeš uvidieť Boha. Ale najprv musí byť v tvojom srdci viera a bázeň pred Bohom, až potom toto pochopíš. Keď zvliečieš smrteľnosť a oblečieš sa do ne- smrteľnosti, potom uvidíš Boha podľa svojich zásluh. Lebo Boh vzkriesi spolu s dušou i tvoje telo pre nesmr- teľnosť, a keď sa staneš nesmrteľným, uvidíš Nesmrteľného, ak mu teraz uveríš.

*(z knihy svätého biskupa Teofila
Antiochijského Autolykovi)*

Legenda o drieni

Jedna legenda hovorí, že, v čase ukrižovania Pána bol drieh porovnateľný do veľkosti s dubom, alebo iných veľkých stromov. Keďže rímski vojaci potrebovali pevné drevo na výrobu Pánovho kríža, vybrali práve krásny veľký strom – drieh. Ako sa drieh dozvedel, že bude použitý na také kruté účely, úplne zosmutnel až takmer vyschol. Vtedy zúfalý drieh – strom povedal:

„Pre môj takýto veľký žiaľ, už nikdy nedovolím, aby som bol dostatočne veľký a silný na použitie kríža. Odteraz budem tenký, skrútený a moje kvety budú na pamiatku v tvare kríža. Môj kvet bude mať dva krátke a dva dlhé lupienky a v strede na vonkajšom obvode každého lupienka bude odtlačok klinca. V strede každého jedného kvetu zafarveného krvou bude trňová koruna. Každému, kto sa na mňa pozrie, pripomeniem nekonečnú lásku nášho Stvoriteľa.“

Z angličtiny preložil br. Svorad Mária OSB

Konrad ADENAUER (5. 1. 1876 – 19. 4. 1967)

Významný nemecký politik, prvý povojnový kancelár Spolkovej republiky Nemecko, prvý predseda (1950–1966) CDU, podstatne prispel k vzostupu západného Nemecka a priviedol ho späť do Spoločenstva národov. Presadzoval myšlienku, že **trvalý mier možno dosiahnuť zjednotením Európy**. Dojednal prepustenie nemeckých vojnových zajatcov zo ZSSR (1955) a vstup SRN do NATO (1955). Prispel k vytvoreniu EHS (1957) a zmiereniu Nemecka s Francúzskom (1963).

Adenauer počas svojej funkcie starostu Kolína (1917–1933) odmietol privítať Hitlera v meste a zakázal vyvesiť zástavy s hákovými krížmi. V roku 1933 bol zbavený všetkých úradov a v roku 1944 sa dostal aj do väzenia. S prvou manželkou, ktorá zomrela na chorobu ľadvín, mal tri deti, s druhou ženou, s ktorou žil skoro 30 rokov, mal päť detí.

Z jeho myšlienok

V každom človeku uctieваме jednotlivca, ktorého stvoril Boh. Ľudská dôstojnosť a sloboda sú základom pre každú činnosť v štátnom aparáte, v oblasti hospodárstva i kultúry. V prvom rade je človek a potom štát. V prvom rade je človek a potom hospodárstvo.

Moc vyžaduje múdrosť, striedmosť a vnútorný pocit zodpovednosti.

Moc, ktorá sa zneužíva, je zničujúca.

Moc, ktorá je však sprevádzaná zodpovednosťou, je darom Boha.

Spracoval Dušan z Topľčian

Iná „legenda“

Shel Silverstein, Strom, ktorý dáva

Bol raz jeden strom a ten Strom si obľúbil malého chlapca. A chlapec deň čo deň prichádzal, zbieral lístie, robil si z neho korunu a hral sa na kráľa lesa. Liezol po strome, hojdal sa na konároch a jedol zo stromu jablká. A hral sa so stromom na skrývačku. A keď sa chlapec unavil, zaspal v tieni stromu. A chlapec si strom zamiloval. A bol šťastný. Ale čas plynul. A chlapec vyrástol. A strom býval často sám.

Jedného dňa chlapec opäť prišiel k stromu a strom mu povedal: „Chlapče, poď ku mne, vylez si na konár a pohojdaj sa. Vezmi si z jablák, pohraj sa v mojom tieni a buď šťastný.“ „Hrať sa a loziť po stromoch, to už nie je pre mňa,“ odpovedal chlapec. „Chcem si niečo kúpiť a zabaviť sa. Chcem peniaze. Môžeš mi nejaké dať?“ „Och, mrzí ma to,“ povedal strom, „ale peniaze nemám. Mám len listy a jablká. Vezmi si jablká a predaj ich v meste. Dostaneš za ne peniaze a budeš šťastný.“ A tak sa chlapec vyšplhal na strom, jablká pozbieral a odviezol. A strom bol šťastný.

Chlapec sa však dlho nevracal... A strom posmutnel. Jedného dňa sa chlapec predsa len vrátil a strom sa od radosti zatriasol: „Poď, chlapče, vylez si na konár, pohojdaj sa a buď šťastný.“ „Na lezenie po stromoch nemám čas,“ povedal chlapec. „Chcem dom, aby mi bolo teplo,“ povedal. „Chcem ženu a deti a potrebujem dom. Vieš mi dať dom?“ „Dom nemám,“ povedal strom. „Mojím domom je les, ale môžeš mi odňať konáre a dom si postaviť. Potom budeš šťastný.“ A tak chlapec odňať

konáre a odniesol ich preč, aby si postavil dom. A strom bol šťastný.

Ale chlapca dlho nebolo. A keď sa vrátil, strom bol taký šťastný, že nemohol takmer slovka prevraviť. „Poď, chlapče.“ zašepkal strom, „poď sa hrať.“ „Hrať sa? Na to som už pristarý. A vôbec, nemám náladu,“ povedal chlapec. „Chcem čln, ktorý by ma odniesol ďaleko odtiaľto. Môžeš mi dať čln?“ „Zotni ma a vyrob si čln zo mňa,“ odvetil strom. Potom môžeš odplávať do ďalekej krajiny a byť šťastný.“ A tak chlapec strom zotal, urobil si z neho čln a odplával doďaleka. A strom bol šťastný... ale nie naozaj.

Po dlhom čase sa chlapec vrátil. „Je mi ľuto, chlapče,“ povedal strom, „ale už mi nič nezostalo – ani jablká.“ „Na jablká mám prislabé zuby,“ povedal chlapec. „Nemám ani konáre,“ riekol strom. „Nemôžeš sa na nich pohojdať.“ Na hojdanie som už pristarý,“ odvetil chlapec. „Nemám už ani kmeň,“ povedal strom. „Nemôžeš po ňom liezť...“ „Na lezenie už nemám dost síl,“ odvetil chlapec. „Mrzí ma to,“ vzdychol si strom. „Kiež by som ti mohol dať aspoň niečo... ale už mi nič nezostalo. Len starý peň. Je mi to ľuto.“ „Už veľa nepotrebujem,“ povedal chlapec, „len nejaké tiché miesto, kde by som si posedel a oddychol. Som veľmi unavený.“ „Nuž,“ povedal strom a vystrel sa, ako len vládol, „starý peň je na sedenie a odpočívanie ako stvorený. Poď si sadnúť, chlapče. Len si sadni a oddychni.“ A chlapec si sadol a oddychoval. A strom bol šťastný. Koniec.

Na obale knihy je i toto vyjadrenie: „*Som Čiňanka a čítam túto knihu po čínsky. Je to dojímavý príbeh. Som matka a zvyknem ho čítať svojmu štvorročnému synovi, ktorý knihu zbožňuje. Hovorievam mu: ty si ten malý chlapec a ja chcem byť tým stromom, ktorý dáva. Budem ti pomáhať po celý život, keď to budeš potrebovať. A budem pritom šťastná.*“ – Zeng Čin

Bol skutočne svätý Benedikt nepriateľom smiechu?

Upozornenia proti smiechu v kláštore sa nachádzajú v Regule na viacerých miestach. Napríklad v 4. kapitole „Aké sú prostriedky dobrých skutkov“ svätý Benedikt nalieha: „nemilovať veľa zbytočných rečí, nehovoriť neuznávané slová alebo také, ktoré vyvolávajú smiech a nemilovať častý a bezuzdný smiech“ (RB 4, 52-54). Keď je reč „O mlčanlivosti“ v kláštore, sv. Benedikt v 6. kapitole hovorí: „Lahkomyselné reči alebo slová zbytočné a provokujúce k smiechu trvale vylučujeme na každom mieste. Zavrhuje ich a nedovoľujeme, aby si učeník otvoril ústa pre také reči“ (RB 6, 8). V kapitole „O pokore“ pripomína, že jej 10. stupeň spočíva v tom, keď sa mních nedá ľahko a pohotovo do smiechu, pretože je napísané: Hlúpy v smiechu pozdvihuje svoj hlas (RB 7, 59). A hneď v nasledujúcom stupni (11.) kladie na mnícha požiadavky: hovoriť mierne a bez smiechu, pokorne a s vážnosťou, málo a rozumné slová, bez hlučnosti v hlase, ako je napísané: Múdry sa vyznačuje málovravnosťou (RB 7, 60-61).

Ako si máme vysvetliť tento prísny postoj sv. Benedikta voči smiechu, ktorý neskoršia mníšska literatúra bezvýhradne prijíma?

1. Predovšetkým si prial, aby jeho mníši boli málovravní, aby ich slová boli rozvážne a aby nenarušovali kontemplatívneho ducha kláštora.

2. Častým citovaním Svätého písma

sa skláňal pred múdrosťou inšpirovaného Božieho slova, ktoré často spája smiech s pochabosťou.

3. Benedikt vždy používal latinský výraz *risus*, ktoré neoznačuje len smiech vo všeobecnosti, ale skôr to, čo by sme my nazvali „brucho natriasajúci“ rehot, kanadský žart, zosmiešnenie, posmech či výsmech. Slovo *risus* má teda i odtieň neviazaného smiechu.

Pri pozornom čítaní Svätcových výhrad dôjdem k záveru, že boli zacielené proti javom takého druhu smiechu, ktoré škodili dôstojnosti spoločenstva.

Túto krátku úvahu, ktorú som prebral z knihy *„Radost, humor, smiech a ich miesto v živote“* od Jamesa Martina SJ, ukončím myšlienkou od sv. Terézie Avílskej, ktorú napísala vo svojom vlastnom životopise: *„Na začiatku duchovného života by sme sa mali usilovať byť nenútení a veselej mysle; niektorí ľudia si totiž nesprávne myslia, že ak sa čo len troška uvoľnia, je po duchovnosti.“*

Spracoval br. Svorad Mária OSB

Príslovia

Tak ako kytica kvetov poteší oči, tak pre život, nielen úsmevným osviežením, ale i poučením, nech je kytica prísloví:

- SLOVENSKÉ:** Človek si dáva meno tým, čo robí.
- NEMECKÉ:** Úprimné zahrešenie je lepšie ako falošný Otčenáš.
- ARABSKÉ:** Tri veci potrebuješ ku šťastiu: zdravie, rozum a dobré srdce.
- POESKÉ:** Človek nie je bohatý tým, čo má, ale tým, čo dáva.
- PERZSKÉ:** Božie dvere sú stále otvorené.
- RÓMSKE:** Ani Pán Boh ti neporadí, ak nebudeš sám chcieť.
- INDICKÉ:** Tak ako v každej kvapke vody je voda, v každom lúči je svetlo, v každej iskre je oheň, tak je tiež v každom stvorení Tvorca.

Narodil som sa v Bratislave. Srdcom i telom som však východniar. Moji rodičia, už nebohý otec Ján a mama Agnesa, pochádzali z dedinky Dúbrava v malebnom prostredí pohoria Branisko pri Spišskom Podhradí. Krátko po sobášii sa na viac rokov usadili v Pezinku, blízko hlavného mesta. Prišli na svet moji starší bratia, Martin a Juraj, a v roku 1981 sa počet synov v rodine uzavrel mnou. Mal som len niečo vyše troch rokov, keď sa rodičia rozhodli presťahovať rodinu späť na východ. Vyrastal som v Košiciach, kde sa narodila moja sestra Veronika. V roku 1989 sa naša rodina sťahovala ešte raz, a to do dediny Budimír na košickom predmestí.

Základné i stredoškolské vzdelanie som získal v štátnych školách v Košiciach. V školských rokoch bol mojím životom futbal, na gymnáziu som si obľúbil hudbu a literatúru.

Doma som bol od malička vychovávaný k viere. Na náboženské povedomie v našej rodine mal dôležitý vplyv môj ujec — kňaz Milan Hvizdoš. V ranom detstve, ešte za čias komunizmu, podporovali môj rast vo viere

rodičia nedeľnými stretnutiami viacerých košických rodín, pri ktorých nás vyučovala katechizmus tajne zasvätená rehoľná sestra — vincentka Mária Miková. V období dospievania malo na moje rozhodnutie zasvätiť život Bohu azda rozhodujúci vplyv pútnické miesto Medžugorie.

Rok po štúdiu na vysokej škole v Košiciach som vstúpil do košického Kňazského seminára sv. Karola Boro-mejského. Po troch rokoch som s požehnaním arcibiskupa odišiel študovať do seminára vo Washingtone, kde som dokončil základné teologické štúdiá. Po kňazskej vysviacke v Košiciach v roku 2008 som pokračoval v štúdiách v Spojených štátoch a vypomáhal som pri tom v pastorácii vo viacerých amerických farnostiach. Po rozličných peripetiách — vrátane dva a polročnej prestávky, kedy som pôsobil ako kaplán na košickom sídlisku — som štúdiá ukončil obhajobou doktorskej dizertačnej práce na konci minulého roka.

Povolanie k mníšskemu životu som začal vnímať už ako bohoslovec približne v čase odchodu na zahraničné štúdiá. Rokmi moje prežívanie povolania k tomuto spôsobu života rástlo a upevňovalo sa, až napokon dozrelo v osobné rozhodnutie vstúpiť do benediktínskeho spoločenstva v Sampoore. Som šťastný, že na sviatok Obetovania Pána sa konečne začala naplňovať moja dlhoročná túžba zasvätiť život modlitbe a práci pod Regulou sv. Benedikta.

o. Ján

Na začiatku pôstu som išiel na víkend z Jeruzalema do Nazareta. Opačne ako išiel Ježiš, ktorý z miesta života v skrytosti v Nazarete vystúpil napokon do Jeruzalema, kde zomrel a vstal z mŕtvych. Evanjelii spomínajú odvalený hrobový kameň. Aby človek nestratil správny smer, musí sa občas vracaať aj k počiatkom. Okrem toho je v Nazarete aj iná zaujímavosť z Ježišových čias, tak trochu súvisiaca so smrťou a zmŕtvychvstaním. Ide o kruhový kameň, po hebrejsky golel, ktorý sa nachádza v archeologickom priestore hlboko pod domom Kongregácie sestier z Nazareta (obr. 1). Balvan 33 cm hrubý, o priemere 110 cm je stále na svojom pôvodnom mieste pred hrobom, ktorý bol uctievaný už v rannom byzantskom období a niektorí ho dávajú do súvisu s hrobom sv. Jozefa. Dodnes bolo objavených vyše tucet takýchto kameňov, ktorými sa na prelome letopočtov uzatvárali rodinné hroby na území Svätej zeme.

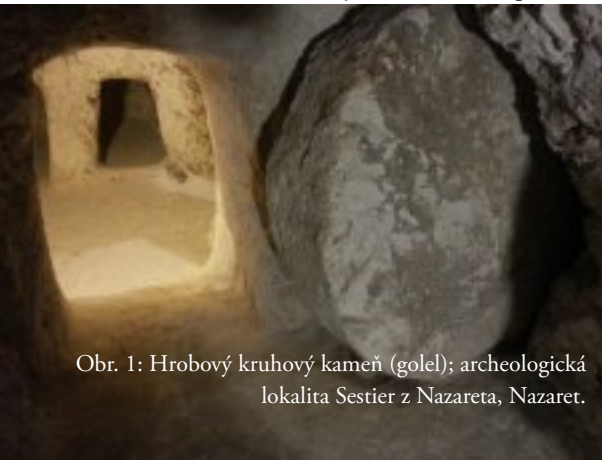
Ak by Kristus nevstal z mŕtvych, márna je naša viera. Každý odvalený náhrobný kameň nám to pripomína. Nejde len o jednoduchú vieru v život po smrti tela, ale o život v pravom slova zmysle – princíp, ktorý pochádza od Boha a k nemu samému aj speje. Kristovo zmŕtvychvstanie tvorí pre nás

základ našej viery. V Biblii sa uvádza niekoľko príkladov vzkriesenia ďalších ľudí. Pripomeňme si ich:

1 Eliáš požíva pohostinstvo u sidonskej, teda neizraelskej vdovy, ktorej však zomrie syn. Ona si to vykladá ako Boží trest, ktorého prostredníkom je prorok Eliáš. Eliáš vezme zomrelého chlapca do hornej siene a tam v ústraní a v úcte prosí Boha o navrátenie života chlapca, lebo ona, cudzinka, mu poskytla pohostinnosť. Následne sa trikrát vystrie na chlapca – gesto známe aj v Mezopotámii pri snahách o oživenie ľudí. Vzkrieseného chlapca znesie o poschodie nižšie k jeho matke, ktorá sa tak stáva vyznávačkou dôvery v silu slova Pána, Boha Izraela (1 Kr 17).

2 Podobný príbeh v 2 Kr 4 uvedie na scénu vierohodnosť proroka Elizea. Príbeh je dlhší a prorokov príslub žene, že sa jej narodí syn, opisuje dramatickejšie. Napokon, keď sa chlapec narodil a podrástol, dostal úpal a zomrel. Cudzinka opäť úpenlivo nalieha na proroka. On spoznal trpkosť a bolesť matky, a preto sa s ňou vydal k jej synovi. Podobne ako Eliáš, nad chlapcom urobil gesto modlitby a vzýval Pána. Chlapec sedem rás kýchol, čo bolo znakom života. A tak ho Elizeus vrátil matke živého.

3 Kto by z veriacich kresťanov nepoznal príbeh vzkriesenia naimského mládencu (Lk 7). Nemenovanej vdove z dediny Naim zomrel jediný syn, jediná istota. Či Ježiš pri stretnutí smútočného zástupu vedel o vdove všetko, nevieme. Ale to nič nemení na jeho rozhodnutí, ktoré započal tým, že mu jej bolo ľúto. Z hlbokého ľudského súcitu, teda z prežívania jeho emó-

Obr. 1: Hrobový kruhový kameň (golel); archeologická lokalita Sestier z Nazareta, Nazaret.

cií sa zrodilo rozhodnutie – začal konať v prospech života. Zastavil smútočný zástup a vzkriesením chlapca z már smútok zaiste premenil na radosť, až takú, že všetok ľud chválil Boha za takéhoto proroka. Prorockým gestom vzkriesenia sprítomnil Božiu vôľu – a to, že Boh súcitiť s tragicky ubolenými ľuďmi a koná v ich prospech.

4 Vzkriesenie Jairovej dcéry (Lk 8) len potvrdzuje, že Ježišov súcit nesúvisí len s citmi. Ježišova empatia je pohnutá vnímaním rodinnej bolesti predstaveného synagógy, ktorý vyjadri úplnú prosbu na kolenách. Prosí Ježiša o neodkladnú pomoc. Aj toto vzkriesenie odvalilo obrovský kameň bolesti zo srdca rodičov a príbuzných.

5 Vzkriesenie Lazára (Jn 11) patrí k jedinečným príbehom o vzkriesení človeka. Evanjelista Ján vložil do príbehu, ešte pred samotným vzkriesením, aj vierovyznanie Marty. Sestra zosnulého verila vo vzkriesenie a trochu vyčítala Ježišovi, prečo mešká. No vyznala, že Ježišova prítomnosť je nezlučiteľná so smrťou človeka, ktorého mal rád. A preto jej krédo s postpaschálnym oslovením „Pane... môj brat by nebol zomrel“, vyjadruje kresťanskú túžbu, na ktorú Ježiš reaguje: „Ja som vzkriesenie a život... Veríš tomu?“ Evanjelista pokračuje v príbehu dramaticky a dojímavovo, až tak, že Ježiš, vidiac aj Máriinu bolesť, sa vo vnútri hlboko zachvel. Aj iní prítomní poznamenali, že Ježiš musel Lazára veľmi milovať. Rozrušený Ježiš napokon rozkázal: „Odvalte kameň!“ a Lazárovi: „Lazár, poď von!“ Odporučil by som, aby si čitateľ opäť prečítal celú stať Jn 11. Nemá zmysel bažiť po informáciách a nedoceniť dynamiku Ježišovej lásky a túžby vzkriesiť aj všetko to, čo už zapácha smrťou.

6 To, čo robil Ježiš, robili aj učeníci. Peter vzkriesil Tabitu (Sk 9). Podľa fámy

Obr. 2: Sedem symbolických hrobových kruhových kameňov; Izraelské múzeum, Jeruzalem.

o nej, bola to nábožná veriaca a starostlivá dobrá žena (dokonalá – podľa Prís 31!). Podobne ako dávní proroci, aj Peter začína dôvernou modlitbou k Bohu a priamym oslovením mŕtvej: „Tabita, vstaň!“

7 Pavlovo vzkriesenie mládenca Eutycha (Sk 20) zapadá do tohto reťazca príbehov. Meno mladíka „Šťastný“ sa v prvom momente, keď neprekonal smrteľný pád, zdá byť sarkastické. Počas Pavlovej katechézy tvrdo zaspal, spadol a zabil sa. No v príbehu je niekoľko zdvojených tém. Hoci je komunita zidená v noci, je tam mnoho osvetľujúcich lúčov. Hore, kde sa číta a vykladá Slovo, je život; dole je tma a nedostatok života. Udalosť sa stala v eucharistickom zhromaždení, z ktorého život pramení. Pavol vzkriesil chlapca, čo autor Skutkov apoštolov zanechal nám, neskorším čitateľom, ako jedinečný predobraz vzkriesenia k životu. Veď je to Eucharistia, čo obnovuje a vedie veriacych k večnému životu.

Zaiste, že netreba hovoriť o kľúčovom – Ježišovom zmrtvýchvstaní, ktoré je v počiatočnom aj v konečnom dôsledku istotou, že každý jeden kameň z hrobu bude raz odvalený – dúfame, že aj ten „nás“. Veď veríme, že Ježiš je vzkriesenie a život.

Blažej Štrba

Tradičná viera

Vďaka Bohu za našu tradičnú Katolícku cirkev na Slovensku. Vďaka Bohu, že naši ľudia majú ešte úctu k Pánovi v Eucharistii. Naši starí otcovia a staré mamy, či prastarí rodičia zväčša ťažko žili. Tvrdo robili, aby užili svoje početné rodiny. Ale naši predkovia nezabúdali pri námahách na Pána Boha a každú nedeľu sa išlo do kostola na sv. omšu. Život im plynul v spojení s Bohom a prácou. Milovali Pána a veľmi si ctili jeho matku Pannu Máriu.

Verím, že práve vďaka týmto obetavým a zbožným dušiam našich predkov, žije viera ešte aj dnes v našich srdciach. Ešte aj dnes, keď sa porozprávate so starými ľuďmi z dediny, či lazov, dozviete sa veľa. Dozviete sa to, čo vám už dnes v škole, v televízii nepovedia, ani na internete „nevygooglite“. Dozviete sa staré dobré a vyskúšané pravdy a pocítite tú čistotu charakterov. Za počítačmi, obrazovkami a mobilmi to nenájdete. Separovali sme sa jeden od druhého a obrazovka je naším spoločníkom. Vojdite do ich domčeka a nájdete kríž, či obraz Ježiša a Márie. Nájdete tam prijatie a dobré srdce. Učme sa od týchto jednoduchých ľudí, lebo milovali Pána Boha a Pannu Máriu. Zostaňme pri týchto hodnotách a tradičnom vyznávaní Boha, tak ako ho poznali naši drahí prarodičia, či rodičia. Nepustíme si do našich hláv, dokonca srdc, pomýlené názory, novodobé ideály „ľudských práv a slobôd“, LGBTI a iné. Budme tí, ktorí budú stále Eucharistiu skutočne ctiť, nepovolia novodobé, pod rúškom falošného milosrdenstva ponúkané, „prijímanie pre rozvedených a znovu sobášených“. Budme my Slováci, tí, o ktorých hovoril, Ján Pavol II.

Budme tí, ktorí postavia svoju vieru na tradícii našich otcov. Poďme tou cestou, ktorú máme v srdciach a nie cestou, ktorú nám chce niekto nanútiť – nie cestou sveta. Poďme našou cestou, aj s rizikom, že budeme len jediní, osamotení a nepochopení. Modlime sa za našich biskupov, povzbudzujme ich a stále im ďakujeme, že nás učia žiť z Eucharistie. Ako sa národ správa k Eucharistii, tak sa mu vodí. Pokračujme v tom, čo začali naši predkovia. Nedajme sa zmiašť kriklúňmi, ktorí „majú na všetko právo“, ktorí sú spokojní so svojimi „výdobytkami“ práva na potrat, na „slobodu“ bez Boha, na „slobodu“ mimo Desatora, mysliac si, že môžu všetko a všetci a všetko im musí slúžiť a im sa podriaadiť. Slušný človek nesmie byť stále ticho. Nejakto sme si na tento spôsob postoja zvykli. Ale nie je dobrý. Pokiaľ sa slušný človek nepostaví proti zlu, sám má na ňom podiel.

Vďaka Bohu za biskupov a kňazov, ktorí hlásajú aj to, čo neradi počujeme, napr., že nemáme chodiť v nedeľu nakupovať, ktorí neospravedľujú našu neprítomnosť na nedeľnej sv. omši milosrdenstvom, ale nás na to otcovsky upozornia. Nechcú sa nám len zapáčiť a štekliť naše uši, tak aby to vyhovovalo nám. Vďaka Bohu za kňaza, ktorý mi pred 20 rokmi nepovedal: „Však si slobodná, pokojne si môžeš vziať rozvedeného za manžela a potom chodiť na sv. prijímanie“. Vďaka Bohu, že nebolo potrebné v tom kriviť si svedomie.

Ľudia slovenskí, máme dobré korene, neodkloňme sa od tradície našich otcov. Uškodili by sme nielen sebe, ale aj našim deťom. *(redakčne krátené)*

Magdaléna Slávka zo Solia

Noví obláti a oblátky

Deň 11. júl sa stal už tradične slávnosťou, kedy na sv. Benedikta skladajú svoje prísluby vždy noví kandidáti benediktínskej oblatury. Tento rok to budú tí, ktorí opäť prešli viac než rok trvajúcou formáciou, vždy raz za mesiac. Spoločne sme rozlišovali autentickosť ich povolania pre praktizovanie benediktínskej spirituality mimo nášho kláštora v ich rodinnom aj sekulárnom prostredí, v ktorom žijú. Zaoberali sme sa Regulou sv. Benedikta a jej prepojením na praktický kresťanský život, zameraný rovnako na vnútornú aj vonkajšiu sféru životnej cesty. Ich spoločnou náplňou sa tak stane účasť na dennom lectio divina, liturgickej modlitbe a angažovanosti, zvlášť v sociálnych potrebách svojho najbližšieho okolia. Je to spoločná, ale aj individuálna výzva, ku ktorej sa každý z nich potrebuje postaviť sám v pokore, ale aj odvahe.

Budú aj naďalej čerpať z duchovnej podpory a služby našej mníšskej komunity a aj oni budú prispievať svojím životom do rozvoja benediktínskej tradície na Slovensku komunite mníchov, ktorí žijú na Sampore od roku 2010. Toto dielo má dnes už 11 členov a s Božou pomocou k nim pribudne nových 7 ľudí.

Táto slávnosť je verejná a chceme na ňu pozvať aj tých, ktorí o svojej ceste vstupu medzi oblátov už dlhšie uvažujú, alebo sa už aj zúčastnili otvorených konferencií pre záujemcov, ktoré boli v marci a apríli tohto roku. Spoločenstvo oblátov a oblátok je stále otvoreným priestorom, pre každého nového človeka. Ak sa chcete bližšie prizrieť, či medzi nimi nerozoznáte aj

svoje miesto, určite sa v slobode medzi nami ukážte. Základné info je na našej webovej stránke a osobne môžete písať na mail jozef@benediktini.sk, alebo aj telefonovať na číslo 0904 738 799. Predpokladaný čas otvorenia novej formačnej komunity je v októbri tohto roku.

Na kontakt s vami sa osobne teším a už teraz si vás osobne kladiem do svojich modlitieb a prác, aby bol Boh vo všetkom oslávený!

o. Jozef osb (moderátor oblátov)

Na nezrozumiteľných stromoch
rastie riadne divé ovocie

Kým som býval, stále som

Neotročím

Neodbočím

Nebočím

Nebučím za peniaze

A stále len zrozumiteľne

Lebo malej duši nepristane inak

Len čo je malá duša

Tá napchatá

Alebo tá hladná

Chodil po Palestíne

Všetci dobre (ne) rozumeli

Tak ho ukrížovali

A čo lepšie sa mu mohlo
na tom strome stať?

Janko Neri

Stromy nezrozumiteľnosti

S prichádzajúcou jarou aj my, sa-leziánky, sme prišli na Sampor osviežiť svoje modlitby kontempláciou najmä žalmov. K modlitbe nás pozývala aj krásna prebúdajúca sa príroda Sampora a v pozadí zasnežené Tatry nám pomáhali naplno vdychovať krásu Božieho stvorenia.

Otec Vladimír, prior kláštora, nás postupne sprevádzal od vzdialenej a bezprostrednej prípravy k modlitbe, až po doznievanie modlitby v živote. Odovzdával nám svoje skúsenosti a skúsenosti mnohých mystikov, ktorí túto cestu už prešli. Spoznávali sme liturgiu načrtnutú sv. Benediktom a zároveň aj prežívanú a premeditovanú v každodennom živote, lebo len život je potvrdením modlitby.

S vďačnosťou sa vraciame k niektorým pekným myšlienkam, s ktorými sa ra-

dy podelíme s vami: „*Odkiaľ pochádza modlitba človeka? Nech je reč modlitby akákoľvek, modlí sa celý človek. Keď Písmo chce označiť miesto, odkiaľ vyviera modlitba, hovorí nielen o duši alebo o duchu, ale najčastejšie o srdci. Viac než tisíc ráz Sväté písmo spomína srdce človeka ako miesto modlitby, alebo ako miesto, odkiaľ pramení modlitba. Modlí sa srdce. Ak je srdce vzdialené od Boha, vyjadrenie modlitby je márne. Kedy sa naše srdce vzdaluje od Boha? ... Počúvanie vyžaduje atmosféru ticha, atmosféru, v ktorej je možné bdelo vnímať prítomnosť Boha. Ovocím života v kláštore má byť radosť a láska. Láska, ktorej absolútnym objektom je Boh. Ale zároveň aj láska, ktorá slúži — bratom.*“

sr. Kamila Novosedlíková

Pred niekoľkými dňami som dostal esemesku tohto znenia:

„*Otec Ferko, to čo prežívam je neopísateľné, nevyjadriteľné, neuveriteľné, ale žité mojim životom.*“

Nasledoval pozdrav a podpis.

Netrápte sa premýšľaním kto to bol a čo to bolo! Každý z nás má skúsenosť, že ľudia s krížom v podobe obrovského trápenia stále žijú medzi nami...

Berme to ako výzvu: **Kedykoľvek si to uvedomím, vždy sa v tej chvíli za nich pomodlím.**

Takto s nimi vyjadríme naše spolucítenie.

o. františek OSB

Spomínam si na letné prázdniny, ktoré som ako sedemročný chlapec trávil u svojej starej mamy. Žila v dedinke Dúbrava v čarovnom prostredí Spišského kraja pod hrebeňom pohoria Branisko. Bývala v starom dome s gazdovským dvorom a veľkou záhradou s ovocnými stromami. Chovala sliepky a prasatá, v šope rozvoniavalo drevo a v stodole seno. Jedným slovom, bol to prázdninový raj pre chlapca z mesta. Každý deň prinášal nové dobrodružstvá a objavy z bohatého života na dedine.

Babka bývala v dome sama. Posteľ mi pripravila v „zadnej izbe“, kde spávala aj ona. Do pamäti sa mi uložilo, ako sa každý večer, sediac na posteli, dlho modlila ruženec. Ševelila perami dlho po tom, ako mi nariadila zhasnúť svetlo, keď som sa ukladal na spánok. Na moje počudovanie, keď som ráno otvoril oči, babka už znovu sedela na posteli a zase sa šeptom modlila z modlitebnej knižky.

V jedno ráno ma čakalo prekvapenie. Keď som sa prebudil, babkina posteľ bola prázdna. Prešiel som po dome, ale nenašiel som ju. Vchodové dvere boli zamknuté a kľúč v zámku chýbal. Zmocnil sa ma detský strach zo samoty. Otvoril som okno, vyliezol von a šiel do domu strýka o niečo vyššie na ulici. Práve raňajkovali, prijali ma a nasýtli. Asi za polhodinu ma tam našla stará mama a odvieďla ma domov. „*Ľubuj še,*“ dohovárala mi svo-

jím spišským nárečím. „*Ket še zobudziš a mňa ňet, dočekaj bo som šla nakarmic. Ja doraz pridzem a zrobim ci friš-tik.*“

Ďalší deň sa opakoval včerajší scenár: Keď som sa zobudil, babky zase nebolo. Premohol som nepokoj a vzal do ruky modlitebnú knižku. Ten rok som sa v škole učil čítať, a tak som začal lúštiť texty: Šesť hlavných právd, Desatoro Božích prikázaní, Pätoro cirkevných prikázaní, najväčšie prikázanie, sedem sviatostí... Čistá detská hlávka intenzívne absorbovala slová, takže za niekoľko dní som to vedel všetko naspamäť. Pri príprave na prvé sväté prijímanie o niekoľko rokov som sypal ako z rukáva.

Jedno ráno som vzal do rúk aj druhú knižku, ktorú mala babka na nočnom stolíku. Bolo to Sväté písmo – Nový Zákon. Náhodne som ho otvoril a začítal sa do evanjeliovej state, na ktorú mi práve padol zrak. Zhodou okolností to bolo podobenstvo o vinohradníkoch, ku ktorým majiteľ posielal poslov – a napokon aj svojho syna – aby odovzdali podiel z úrody. Tá stať ma silno zasiahla. Vtedy som však ešte netušil, že sa do mojej duše azda práve vtedy zasialo semienko povolania slúžiť v Pánovej vinici.

Dnes si spomeniem na prázdniny u starej mamy Anny vždy, keď sa pri bohoslužbe číta podobenstvo o vinohradníkoch. V júni to bude desať rokov, čo si ju Boh vzal k sebe do večnosti. Myslím na to, že často sa ani nenazdáme, aký blahodarný vplyv má príklad viery starých rodičov. Iba Boh sám vie, koľko milostí sa zrodí v rodinách práve vďaka ich modlitbe.

o. Ján

Prvé tohoročné brigády

Prvý jarný deň je znamením začiatku pre mnohé aktivity človeka. Pekné počasie láka ľudí nielen do prírody, ale aj do záhrad a polí. Hneď jeden z prvých pekných dní sme využili i v kláštore. V utorok (28. 3.) nám prišlo pomôcť 18 ľudí. Chlapi rozvážali hlinu nahromadenú z vykopanej studne, rotavátorom pripravovali pôdu na sadenie a preosievali kompostovú hmotu. Ženy najprv vyhrabávali z parkovej časti suchú trávu a lístie. Potom sa pustili do okopávania zimného cesnaku, čistenia jahodových a malinových záhonov. Nahromadený odpad bol hneď zlikvidovaný ohňom. Urobili tiež poriadok po studniaroch v pustovni. Dvaja sa venovali včelám prebudeným po tuhej zime. A na každom pracovisku bola radostná nálada.

Vo štvrtok (30. 3.) nám pri sadení cibule a iných robotách pomáhalo 11 dobrodincov. Sobotu (1. 4.) by sme mohli nazvať „brannou“. Ak si myslíte, že sme mali branné cvičenie tak sa mýlite. Práve v tento deň sme montovali vedľajšie brány. Okrem toho sme vysádzali stromy, ktoré majú v budúcnosti slúžiť ako „vetrolamy“, a obsypávali ich štiepkou. V tú sobotu pracovalo spolu viac ako 20 ľudí.

A tu je pohľad na tých, ktorí to uskutočnili. SPOLOČNÁ fotka!

Vinčenská rodina si 27. januára 2017 pripomenula na celom svete 400. výročie narodenia charizmy, ktorá je inšpirovaná svätým Vincentom de Paul. Oslavy tohto jubilea sa uskutočnili aj na Slovensku. Benediktínov na nich reprezentoval o. Damián OSB.

Rada Sv. Vincenta de Paul: Opustiť Boha pre Boha! Uskutočňuje sa to vtedy, keď nás Boh volá k modlitbe a súčasne treba poslúžiť človekovi v núdzi.

V spolupráci s mestským úradom Sliach a firmou Eurovia sme vybudovali parkovisko pred cintorínom a kláštorom.

1. februára sme s radosťou privítali o. Jána Dolného, ktorý začal svoj postulát – dosiahli sme „apoštolský počet“ – dvanásť.

2. februára obnovil svoje sľuby na ďalší rok br. Dominik Mária Mucha OSB.

Sviatok sv. Školastiky je tradične aj dňom návštevy našich „Školastík“ – prežili sme s nimi pekné chvíle.

V relácii „Slovo v obraze“ v TV LUX vystupuje o. Jozef Brodňanský OSB, ktorý takto netradičným spôsobom vovádza do lectio divina. (obr. vpravo)

Vo februári bol spustený portál rehole.sk, kde nájdete základné informácie o reholiach a ich činnosti a mieste pôsobenia. Na tomto diele sa významne podieľal aj náš spolubrat o. Michal Mária Kukuča OSB. Mnohí ho poznajú aj z nedávnej relácie v TV LUX.

Pod názvom „Mních s kamerou“ sa vám predstavuje o. Michal Mária OSB na YouTube, kde prostredníctvom vlogov približuje mníšsky život a zaujímavé teologické témy.

V našej diecéze sa na prianie otca biskupa Mariána na záver každej sv. omši modlíme:

*Prostíme ťa, Velkňaz – Krista
daj nám nových, svätých kňazov;
lebo len z Eucharistie
nové ľudstvo zbožné žije;
lebo len z tvojej obety
sa náš svet znova posväťí.*

Spoločne tak vyprosujeme nových robotníkov do Pánovej žatvy.

Plánované práce

Nový rok sme začali nielen s osobnými predsavzatiami, ale po spoločnej komunikácii na pracovných poradách sme ustálili aj plán stavebných prác v dostavbe mníšskej časti. Chceme uskutočniť:

- elektroinštalačné práce
- kotolňu v novej časti
- kúrenárske rozvody
- podlahové kúrenie
- zalievanie podláh anhydridom

Okrem samotnej dostavby mníšskej časti, chceme postaviť na kláštornom pozemku zariadenia Krížovej cesty, pokračovať v úprave Údolia Panny Márie a tiež v oplotení nášho pozemku.

Od predsavzatia a plánov k uskutočneniu je ešte veľmi dlhá cesta. Akékoľvek dielo sa neuskutoční bez finančných prostriedkov, pracovitých rúk a neutíchajúceho elánu, nadšenia a obety. **Preto sa na Vás obraciam...**, ale to už vidíte na vedľajšej strane.

V. ŠIMON POMÁHA

PÁNU JEŽIŠOVI NIEŠŤ KRÍŽ

Jedným z najvýrečnejších prejavov kresťana je **pomoc**. Kristus prijal pomoc pri nesení kríža od Šimona z Cyrény.

Veľmi sme vďační všetkým, v ktorých „prúdi krv“ človeka z Cyrény. Bez takých ľudí by sme nedokázali urobiť také veľké dielo...

Vďaka Vám všetkým za akúkoľvek pomoc!

Nech Vás odmení Dobrotivý Boh.

Po vyjadrení vďaky **hneď** píšeme prosbu:

Nadalej nám pomáhajte niesť príjemné (lebo je to Božie dielo) bremeno dostavby kláštora, lebo bez Vašej pomoci to nie je uskutočniteľné.

Úprimné „Pán Boh zaplať“ za akékoľvek priloženie rúk k dokončeniu celého diela.

Stále Vás sprevádzame modlitbami a každý piatok slúžime za Vás svätú omšu.

Po niekoľkých rokoch znovu prichádza P. Anselm Grün OSB na Slovensko s programom prednášok a stretnutí. Kláštor Premenenia Pána v Sampore vás pozýva na jedno z nich:

Sobota,
17. júna 2017
14:00-16:30

**Zdroje
vnútornej sily,
odkiaľ čerpám
svoju silu?**

Páter Anselm Grün OSB z opátstva v Münsterschwarzachu je autorom vyše 300 publikácií a redaktorom časopisu „Žiť jednoducho“. Študoval filozofiu i teológiu a vo svojej tvorbe sa často inšpiruje modernou psychológiou i rôznymi náboženskými tradíciami. V rokoch 1977-2013 viedol ako ekonóm kláštora rozvinutú podnikateľskú činnosť mnišského spoločenstva.

Ako komunikovať?

Sme svedkami, že moderná doba stále zdokonaľuje PROSTRIEDKY komunikácie. Bohu vďaka za to.

Už ťažšie je to povedať o komunikátoroch – živých osobách.

Sme svedkami, že nie komunikačné prostriedky sa prispôsobujú človekovi, ale skôr človek sa prispôsobuje prostriedkom.

„Skôr než ľudia pomocou vedy a techniky urobia jeden krok v ovládaní prírody, mali by predtým urobiť tri kroky vpred v morálnej oblasti.“ (Novalis)

Toto vyjadrenie od Novalisa spomína sv. Ján Pavol II. v encyklike Centesimus annus a upozorňuje tak, že pokrok vo sfére vedy a techniky má tvoriť „spojené nádoby“ s pokrokom v morálnej sfére. Ba morálka má byť v predstihu. Dobre je na tomto mieste si pripomenúť vyjadrenie sv. Bernarda z Clairvaux:

Sú tu mnohí, ktorí hľadajú poznanie pre poznanie — to je zvedavosť.

Sú tu aj iní, ktorí túžia po vedomostiach, aby boli známi — to je márnivosť.

Iní hľadajú poznanie, aby ho predávali — to je nečestnosť.

Sú však aj takí, ktorí hľadajú poznanie, aby zúšľachtovali — to je láska.

A sú ešte iní, ktorí hľadajú poznanie, aby sa zúšľachtili — to je múdrosť.

Bohoslužby počas Veľkonočných sviatkov

Zelený štvrtok

Svätá omša Pánovej večere.....	18.00
Kompletórium.....	20.00

Veľký piatok

Temné hodinky.....	5.30
Krížová cesta.....	12.00
Modlitba cez deň.....	12.45
Liturgia smrti a umučenia Pána.	15.00
Kompletórium.....	20.00

Biela sobota

Temné hodinky.....	5.30
Modlitba cez deň.....	12.45
Vešpery.....	18.00
Veľkonočná vigília.....	20.00

Veľkonočná nedeľa

Slávnostné ranné chvály.....	7.00
Modlitba cez deň.....	9.00
Slávnostná svätá omša.....	11.00
Slávnostné vešpery.....	18.00
Kompletórium.....	20.00

Veľkonočný pondelok

Posvätné čítanie.....	5.30
Ranné chvály.....	7.00
Modlitba cez deň.....	9.00
Svätá omša.....	11.00
Vešpery.....	18.00
Kompletórium.....	20.00

Slávnostné dni v našom kláštore

Výročie posvätenia chrámu:

Streda, 24. mája 2017

Slávnosť svätého Benedikta:

Utorok, 11. júla 2017

Slávnosť Premenenia Pána:

Nedeľa, 6. augusta 2017

V týchto dňoch sa koná **slávnostná svätá omša** o **11.00 hod.** Po jej skončení sú všetci pozvaní na spoločné **agapé**.

Sme v zozname!

Komora notárov Slovenska vydala zoznam prijímateľov 2% z daní.

V tomto zozname na tento rok je i naše občianske združenie.

Tým je potvrdené, že 2% z daní môžu byť poukázané aj na naše OZ.

Poteší nás a budeme Vám vďační ak sa rozhodnete pre OZ kvet AbvvoB.

Kontakty na nás

Adresa: **Kláštor Premenenia Pána**
Sampor 50, 962 31 Sliač

Tel. č.: **0903 982 470**

Email: benediktini@benediktini.sk

Web: www.benediktini.sk

IBAN:

SK18 7500 0000 0040 0856 1679

Estote benedicti, č. 19, 16. 4. 2017.

Občasník priaznivcov a podporovateľov benediktínskeho mníšstva na Slovensku.
Redakcia: o. František Štrba OSB. Grafická úprava: o. Michal Mária Kukuča OSB.

Predná strana obálky: Ladislav Záborský, *Láska Srdca Ježišovoho nás vykúpila*

Zadná strana obálky: Ladislav Záborský, *Vzkriesený*

Nepredajné.

Karol Strmeň *Vzkriesenie*

Vstal, a je ráno, presvitá deň siedmy.
Zas vidí Otec ako po stvorení
čas ovenčený zeleňou a kvetmi
a Kristov bok, raz navždy otvorený,

navždy je bránou, ktorá vydobýja
zo smrti život. Bdelý kohút Petrov
vzobal hviezdy; svitá z cibória
a do neba je na pár kilometrov

a na pár nediel'. Cesta do kostola
ešte vždy síce vedie pri márnici,
ale tá jar a v srdci Božia vôľa!
Na Veľkú noc sme všetci modleníci.

Mária vie, že vstal a zdrvil prelom,
čo vyrúbala pradedičná vina,
a že je v takej Káne hostiteľom,
kde svadobníkom neubúda vína.

